

“La Educación para la ciudadanía” no es el problema

Mercedes Coloma P. 8

*Entrevista:
Alfred Fernández*

P. 12

*“Escoles
diferenciades
per la igualtat”*

Jaume Camps

P. 18

Les personnes importants per a tu...

només les deixes en mans
de professionals

la teva escola

el teu Servei Integral d'Alimentació

25 ANYS D'EXPERIÈNCIA OFERINT UN SERVEI
D'ALIMENTACIÓ SA, EQUILIBRAT I ATRACTIU...
HI POTS CONFIAR!

Tel. 93 204 46 12 / fax 93 204 64 52

Francesc Carbonell 21-23 / 08034 · Barcelona

www.grupoalessa.com

'Esperem que la nostra paciència doni una quantitat idèntica de sentit comú a l'administració'

Antoni Arasanz

President de FAPEL

Escriure un editorial sempre té una vessant il·lusionant, ja que el que fas és presentar el contingut de tota una munió d'articles on s'ajunten un treball, una manera de fer i un estil; dit d'una altra manera, el fons i la forma d'allò que es representa. En aquest cas, la Fapels.

Hem superat el primer número i l'èxit ha estat important. Hem rebut moltes felicitacions que ens han fet veure la importància d'una revista com la que vam presentar ara fa uns mesos, una revista de política educativa on el que es diu i sobre el que es parla tingui un reflex en la comunitat educativa. Hem respost a aquestes atentes felicitacions amb la promesa de continuar amb aquesta mateixa línia, cosa que procurarem complir.

Ara fa pocs dies han succeït moltes situacions importants per al món educatiu: les eleccions al Parlament de Catalunya, l'aparició dels primers continguts de la nova matèria "Educación para la ciudadanía", els primers esborranyos de decrets de la LOE, etc. Juntament amb tota aquesta moguda de les diferents administracions, la resta de sectors de la comunitat educativa s'han decidit a portar a terme diferents seminaris, assemblees i congressos on poder discutir i debatre amb pares, mares, gent de reconegut prestigi i també sindicats i polítics tota aquesta allau de novetats. Encara no podem parlar de resultats en general, però sí que en aquest número de la revista ja hi podeu trobar algunes opinions sobre tots aquests aspectes que marcaran el sistema educatiu en els propers anys.

Nosaltres, la Fapels, no estem gaire satisfets de com s'estan plantejant les coses

des de l'administració del MEC (Madrid), ja que es prescindeix molt del diàleg amb un sector, el de pares i mares de l'escola concertada, que mereix un respecte i una atenció. Per educar i tenir autoritat s'ha d'escutar, i sembla ser que el Ministeri encara no sap que els pares i les mares no són mobles, sinó éssers humans, intel·ligents i lliures, que volen explicar la seva manera de veure una vessant de l'educació que els pertany totalment: la formació moral i ètica dels seus fills i filles.

Hi ha institucions que estan proposant l'objecció de consciència en alguns d'aquests temes, concretament davant de la matèria "d'Educació per la ciutadania". Nosaltres encara no hem decidit proposar-ho als pares i mares afiliats, però no tancarem la possibilitat de fer-ho si l'administració central segueix sense escoltar el parer de les famílies. Esperem que la nostra paciència doni una quantitat idèntica de sentit comú a la gent del Ministeri.

En un altre ordre de coses, cal dir que hem celebrat el Seminari anual en un magnífic espai: l'Aula Magna de la Universitat Abat Oliba de Barcelona. En aquesta mateixa revista podeu trobar un resum del Seminari, i ja anuncio que es publicarà un opuscle amb les ponències del Sr. Josep Miró i Ardévol, de la Sra. Montserrat Rutllant i, també, amb les paraules del Molt Honorable Sr. Jordi Pujol.

Acabaré dient que aquest mes hem estrenat una nova web que està a l'abast de tothom i que té un contingut força interessant. Per acabar desitjo que aquest nou número, el segon, sigui del vostre interès i espero que em feu arribar les vostres propostes de cara al futur. ●

Sumari

Editorial	3
Activitats FAPEL	4
La Fapels va organitzar el seminari "LOE: nous eixos de l'educació", del que us presentem les conclusions	
L'educació és notícia	6
L'assignatura 'Educació per a la ciutadania' no és el problema	
Les nostres escoles	8
Col·legi Singuerlin Àgora, centre d'estudis	
L'educació és notícia	12
Fundacions educatives	
Entrevista	14
Alfred Fernández afirma que els sistemes educatius necessiten una transformació radical	
L'educació en altres països	17
La diversitat en la societat humana és el tema de l'article d'Alfred Fernández, president de OIDEL	
Normativa legal	18
Antoni Arasanz escriu sobre el dret dels pares de decidir en llibertat sobre el tipus d'educació dels fills	
Bloc de fotos	20
Reportatge fotogràfic sobre el seminari 'LOE: nous eixos de l'educació'	
La societat dins l'escola	22
Escoles de caràcter mixt, un model d'organització ineficient per assolir els reptes actuals de l'escola	

Seminari 'LOE: Nous eixos de l'educació'

Nous reptes amb vells perills

SEGUINT AMB EL SEU objectiu de defensar els drets i les llibertats de les famílies i les escoles, la Fapèl, amb motiu de la celebració anual de la fundació de la federació, ara fa 23 anys, va organitzar el seminari 'La LOE: nous eixos de l'educació'. L'acte es va celebrar en l'Aula Magna de la Universitat Abad Oliva de Barcelona el passat 28 d'octubre. El seminari va oferir la paraula a les organitzacions més representatives del panorama educatiu a Catalunya i va voler saber la seva opinió en temes tan controvertits com són l'assignatura **Educació per a la ciutadania** i el programa **Salut i escola**, impulsat per la Generalitat de Catalunya. El Molt Honorable Jordi Pujol; Jordi Soley, gerent de l'Abad Oliva; Mercedes Coloma, presidenta de COFAPA; Josep Miró i Ardèvol, director de Cide-Incas (Institut del capital Social) i president de e-cristians; la doctora Montserrat Rutllant, presidenta de la Fundació Pro Vida de Catalunya; entre d'altres, van participar en les diverses sessions. A continuació presentem les conclusions del seminari que ha estat patrocinat per 'la Caixa' (reportatge gràfic del seminari a la plana 21).

Manifestem que els pares som els primers educadors responsables de l'educació dels nostres fills i filles. Ens assisteix el dret fonamental perquè els poders públics garanteixin que aquesta educació es duu a terme d'acord amb les nostres conviccions morals. Som els pares els que tenim el dret i el deure d'escollar lliurement el que ens pugui semblar millor, sense intromissions totalitàries de l'estat.

Entenem que l'estat no pot acontentar-se de "concedir" una llibertat educativa; ha de posar en pràctica les condicions que permetran que tothom en gaudeixi sense cap mena de discriminacions. De fet, no podrem parlar de llibertat si no tenim els mitjans per exercir-la. Això és vàlid per a tots els drets socials i culturals i, específicament, pel dret a l'educació.

Davant de les propostes i accions de les diferents administracions en relació als dos temes que avui hem tractat ("Educació per la ciutadania" i "El programa salut i escola") i després d'un debat assenyat exposem les següents conclusions:

Pel que fa a la nova matèria "Educació per la ciutadania":

1. Trobem a faltar un diàleg ampli i obert amb l'administració estatal. Aquesta manca de diàleg ens porta a la pèrdua de la possibilitat d'un intercanvi de parers amb els representants de les famílies que podrien facilitar un consens sobre aspectes que són competències de les famílies.

2. L'aparició d'aquesta matèria ratifica un altre dels fracassos de la LOGSE (quan es parlava del fet que la transversalitat dels valors i de les actituds formaria millor a l'alumnat). Aquests eixos transversals s'havien de trobar a totes les matèries, però en realitat aquest objectiu també ha fracassat.

3. Davant del fracàs escolar i social de la LOGSE, estem d'acord en el fet que existeixi una assignatura que englobi certs continguts que facin referència a la ciutadania, però no una matèria que incorpori l'ètica i l'educació afectiva, ja que aquestes pertanyen als criteris morals i religiosos dels pares i les mares, els quals són els primers educadors dels fills i filles.

4. L'estat no té poder infinit per imposar obligatòriament uns determinats continguts educatius. Dit d'altre manera, l'estat no pot assenyalar el desenvolupament de les competències morals, cíviques i polítiques de les noves generacions. Això seria propi d'un estat totalitari i no democràtic.

5. No entenem que en els esborrany visitos fins ara s'argumenti un pluralisme social que, dins l'àmbit de l'educació, no és més que una traducció, mal interpretada, relativista i laïcista dels valors de la família i de la societat.

6. Entenem que "Educació per la ciutadania" es troba en el límit de la inconstitucionalitat, ja que a través dels seus continguts es transmet una forma de veure i d'entendre la vida, una antropologia i una ètica, aspectes que tenen a veure amb els aspectes més íntims de la persona, i això pertany a l'esfera de la família.

Salvador Aragonès, director d'Europa Press, en un moment del debat.

7. Entenem que l'“Educació per la ciutadania” no és un problema en sí mateixa. El problema és la visió uniforme i políticament correcta percebuda com una intromissió, una amenaça, una imposició i un adoctrinament.

8. Els centres tenen dret a fer respectar el seu projecte educatiu i a percebre els ajuts per part de les administracions per a finançar l'educació perquè puguin oferir una educació de qualitat. Les federacions i confederacions de pares defendran aquest dret en tots els centres, incloent-hi els que imparteixen una educació diferenciada o qualsevol altre tipus d'educació que les famílies desitgin.

En referència al “Programa salut i escola”:

1. Entenem que els objectius del programa es podrien qualificar de benintencionats. La societat, des de tots els àmbits, reclama una major formació dels adolescents i joves en matèria de salut perquè coneguin les situacions, els riscos, i sàpiguen actuar en conseqüència.

2. Els pares som els primers educadors dels nostres fills i filles i tenim la responsabilitat de formar-los i informar-los de tot allò que pugui afectar la seva vida,

De dalt a baix, Mercedes Colomer, Montserrat Ritllau i Jordi Pujol, fotografiats durant el debat.

la seva salut i el seu desenvolupament com a persones.

3. L'administració ni pot ni té el dret d'incidir en la formació dels nostres fills i filles pel que fa als àmbits que afecten la seva intimitat.

4. L'administració ha de posar a disposició dels pares la formació i informació adients per tal que puguin afrontar amb coneixement i solvència la tasca educativa dels fills. Per aquest motiu, cal fomentar la formació de pares i mares a través de les AMPAS abordant una programació i uns continguts que permetin assolir el primer objectiu.

5. Les administracions, a través del sistema de salut o del sistema educatiu, no ens poden manllevar als pares el dret i el

deure d'educar els nostres fills i filles.

6. A l'administració educativa li correspon la programació i planificació d'una oferta suficient i plural de llocs escolars gratuïts, tant d'iniciativa pública com d'iniciativa social, que asseguri la llibertat d'elecció, l'equilibri territorial, l'equitat en l'accés, la pluralitat de projectes educatius en ambdós tipus de centres, la qualitat de l'educació i la cohesió social.

7. Desitgem que l'oferta educativa comporti una formació integral que respecti la llibertat de consciència i les conviccions morals i religioses de les famílies. Per als pares i les mares l'existència d'un caràcter propi de centre dóna confiança de poder obtenir el que es desitja per als fills i filles.

Per acabar, recordem al Govern de la Generalitat que la planificació educativa no pot condicionar el dret preferent dels pares a l'elecció de centre educatiu i li demanem que no es posi cap programa o matèria en funcionament dins del sistema educatiu obligatori abans d'informar, consensuar i elaborar el contingut amb els representants de les famílies, que en el cas del sistema educatiu són les federacions de pares i mares d'alumnes.

Volem fer de la igualtat d'oportunitats una realitat, no una declaració d'intencions, per tant, proposem l'anàlisi i l'estudi del model de finançament del sistema educatiu, de manera que la família esdevingui centre de decisió sobre les qüestions que afecten a l'educació dels fills i filles.

Un altre aspecte que creiem que facilita la pluralitat és la participació de les famílies per al millor funcionament dels centres sostinguts amb fons públics i, per això, demanem una especial potenciació de la formació i el finançament del moviment associatiu de pares i mares d'alumnes, a través de les seves associacions, federacions i confederacions.

Recordem, també, que les federacions de pares i mares que ja estan reconeguts i són presents en el Consell Escolar de Catalunya segueixen, des del seu reconeixement l'any 1985, sense tenir un interlocutor fix ni en la Conselleria d'Educació ni en la de Benestar i Família tot i que s'ha demandat repetidament a les administracions.●

La 'Educación para la Ciudadanía' no es el problema

Mercedes Coloma

Presidenta de Cofapa

LOS VERDADEROS problemas que presenta la LOE vienen dados por ser una ley que no parte de las necesidades de la familia, y que incluso la margina, a la hora de educar a los hijos y lo hace a través de una visión uniforme y políticamente correcta que es percibida como una intromisión, una amenaza, una imposición, un adoctrinamiento. La polémica sobre la obligatoriedad de ofrecer la asignatura Educación para la ciudadanía es una cortina de humo que encubre los problemas reales de la la nueva ley de educación.

Desde la aprobación de la Ley Orgánica de Educación (LOE) el debate público se centra en la nueva asignatura de Educación para la ciudadanía, como antes se había polarizado en torno a la clase de Religión. Tengo la fundada impresión de que ambas controversias no son más que cortinas de humo –ignoro si intencionadas o no– que distraen la atención de los verdaderos problemas que nos trae la LOE.

La Educación para la ciudadanía no es el problema. Si yo tuviera la certeza de que esas horas de clase, sustraídas de otras materias, se iban a emplear en reforzar la educación, los valores, la visión de la vida, que mi marido y yo nos esforzamos por transmitir en casa, yo sería la primera en aplaudir la iniciativa. Me consta que eso mismo haría el millón y medio de padres de COFAPA y pienso que también la mayoría de las familias españolas.

La Educación para la ciudadanía no es el problema, insisto. Problemático resulta que se intente imponer una escuela única, con una monolítica visión de la vida, en un país tan plural como España, en el que convivimos personas de todas las ideologías y concepciones morales, gentes que enriquecemos la vida social con la variedad de nuestros enfoques e intereses. No es la asignatura, sino esa visión uniforme y políticamente correcta la que es percibida como una intromisión, una amenaza, una imposición, un adoctrinamiento.

La LOE es la enésima reforma educativa que ignora a las familias y se hace sin

ellas, e incluso contra ellas. El espíritu de la LOE, como antes el de la LOGSE, considera que, más allá de transmitir conocimientos o preparar para la vida, la primera y principal función de la escuela es la socialización de los ciudadanos. Ciertamente esa es una misión que desde hace milenarios viene cumpliendo primaria y eficazmente la familia, aunque a costa del imperdonable peaje de engendrar ciudadanos distintos, variados, complementarios, con personalidad propia

La LOE es la enésima reforma educativa que ignora a las familias y se hace sin ellas

y, por lo tanto, desiguales. En clave LOE, igualdad equivale a identidad, pluralidad a desigualdad. Así pues, desde este ángulo ideológico, la familia disgrega, separa, dispersa a los españoles y es mejor que sea el Estado quien asuma el protagonismo educativo, dando idéntica educación a todos, por más que esto dinamite la verdadera igualdad de oportunidades.

La LOE, como la LOGSE, es una ley estatalista que usurpa el derecho de los padres a decidir lo que consideramos mejor para nuestros hijos. Una sociedad plural exige una pluralidad de proyectos educativos, tanto en la escuela pública como en la privada. Cada centro, público o privado, debe tener un proyecto concreto, escrito, vinculante, que los padres podamos

queremos para nuestros hijos, aquella que da continuidad a nuestro propio proyecto educativo familiar.

La desconfianza en la capacidad educativa de la familia conlleva pedir a la escuela lo que la escuela no puede dar. Los profesores se quejan, con razón, de que cada vez se les valora menos y se les exige más. Es responsabilidad suya la educación para la salud, la adquisición de hábitos sanos de consumo, la educación sexual, la higiene, la prevención del tabaquismo, las drogas y el alcohol, de las conductas sexistas y delicadas y -en algunas comunidades autónomas- de garantizar que los chicos jueguen con las chicas en el recreo. Todo eso podría hacerlo con menor esfuerzo y mayor eficacia la familia, pero se ha preferido no correr el riesgo. Los padres y las madres, a fuerza de repetición, hemos terminado aceptando agradecidos que el Estado protector nos exonere de esa carga.

El resultado es un país donde uno de cada cuatro adolescentes no termina los estudios básicos, con una tasa de fracaso escolar espeluznante. Una calidad educativa

conocer, elegir y exigir. Si la Educación para la ciudadanía fuera consonante con ese proyecto libremente elegido, no sería más que una excelente oportunidad educativa. Porque –no sé si ya lo he dicho– la Educación para la ciudadanía no es el problema, el problema es que una inmensa mayoría de los españoles carecemos de libertad real para elegir la educación que

media (basta una ojeada al informe PISA) que dificulta a nuestros hijos acceder en pie de igualdad a un mercado de trabajo ya europeo y cada vez más global y competitivo.

La LOE no arbitra medidas contrastadamente eficaces para combatir esta lacra, como tampoco para corregir el efecto devastador que el modelo comprensivo que nos impuso la LOGSE ha tenido sobre la autoridad de los docentes, el esfuerzo de los alumnos, el compromiso de los padres y la excelencia en todo el sistema.

Todo lo dicho anteriormente son problemas muy reales que ningún gobierno va a poder resolver sin apoyarse en las familias españolas, sin ayudarlas a desempeñar con eficacia y responsabilidad las funciones que les corresponden, sin

Carecemos de libertad real para elegir la educación que queremos para nuestros hijos

facilitarles el ejercicio de los derechos y deberes que la Constitución y los tratados internacionales les reconocen. Más allá de partidismos y cortinas de humo, todos los padres de COFAPA sí que estamos dispuestos a ser los primeros en arrimar el hombro en ese empeño. Los niños españoles no merecen menos. ●

Col·legi Singuerlin

Una apostà per una educació de qualitat al servei de les persones

COL·LEGI SINGUERLIN

Centre docent privat concertat
Carrer Santiago Rusiñol, 42
08924 Santa Coloma de Gramenet

Tel. 93 391 26 11
E-mail a8027559@xtec.net

Finalitat del centre

Per què vam néixer?

L'any 1967 fou creat el centre Singuerlín amb el compromís de servir a la societat oferint la formació adequada als alumnes mitjançant una atenció i un seguiment individualitzat. La formació sempre es duu a terme en estreta col·laboració amb els pares i les mares que van confiar i segueixen confiant amb els professionals que configuren l'equip docent i no docent de l'escola per tal d'incidir en la formació intel·lectual, humana i espiritual dels seus fills.

El centre imparteix els ensenyaments de primer i segon cicle d'educació infantil, educació primària i educació secundària obligatòria.

Identitat del centre

Qui som?

El col·legi Singuerlín es presenta i es defineix davant la societat com a centre educatiu d'inspiració cristiana. La nostra meta és oferir a la societat una educació de qualitat al servei de tothom sense exclusions socials o culturals.

SantillanaQuaderns

Una pràctica diària

Els quaderns de Santillana són els materials de suport més actuals i pràctics del mercat, que ajuden a l'estudiant durant totes les èpoques de l'any, tant a classe com a casa.

SantillanaQuaderns proposa l'oferta més àmplia i variada de quaderns d'activitats per ampliar, reforçar, aprofundir, repassar, mecanitzar o avaluar continguts escolars fonamentals.

SantillanaQuaderns

imatges de diferents activitats que es realitzen a l'escola.

Objectius del centre

Què volem?

La formació integral de cada alumne mitjançant el desenvolupament dels valors humans i cristians respectant la dignitat personal de cada alumne/ a i la seva llibertat amb un alt nivell científic, humanístic, estètic, moral i espiritual.

Formar una recta consciència individual i ajudar als alumnes a integrar-se a la societat amb la preparació, la responsabilitat i la valoració de l'esforç i el rigor en el treball.

Fomentar l'esperit de família en la vida del centre generant un ambient d'alegria, afecte i confiança entre educadors, alumnes, pares i mares.

La participació de les famílies, ja que creiem que la seva col·laboració és imprescindible per assolir els millors resultats educatius en el centre i contribuir a la millor integració escolar i social de l'alumnat. És per aquest fet que fomentem:

- > La col·laboració de les famílies en l'elaboració de plans de millora de cada alumne/a.

- > El reconeixement del paper fonamental de les famílies com a principals educadors dels seus fills i filles.

Donar atenció a les necessitats educatives de l'alumnat.

Formació permanent del professorat.

La formació dels alumnes en una conducta social fonamentada en el respecte als altres.

Les activitats educatives es desenvolupen d'acord amb els principis següents:

- > La formació personalitzada i integral per tal de facilitar una educació amb coneixements, destreses i valors morals dels alumnes en tots els àmbits de la vida personal, familiar, social i professional.
- > L'efectiva igualtat de drets entre sexes i el respecte a totes les cultures.
- > El desenvolupament de les capacitats creatives i d'esprit crític.
- > El foment dels hàbits de comportament democràtic.

L'atenció psicopedagògica i l'orientació educativa i professional.

El foment de tècniques de metodologia activa que asseguri la participació de l'alumne/a en els processos d'ensenyament - aprenentatge.

El foment de la relació amb l'entorn social i cultural i el respecte i la defensa del medi ambient.

El foment d'activitats extraescolars com a mitjans per potenciar el desen-

volupament del projecte educatiu del centre.

La potenciació dels idiomes, en especial de l'anglès, des dels inicis de l'escolarització.

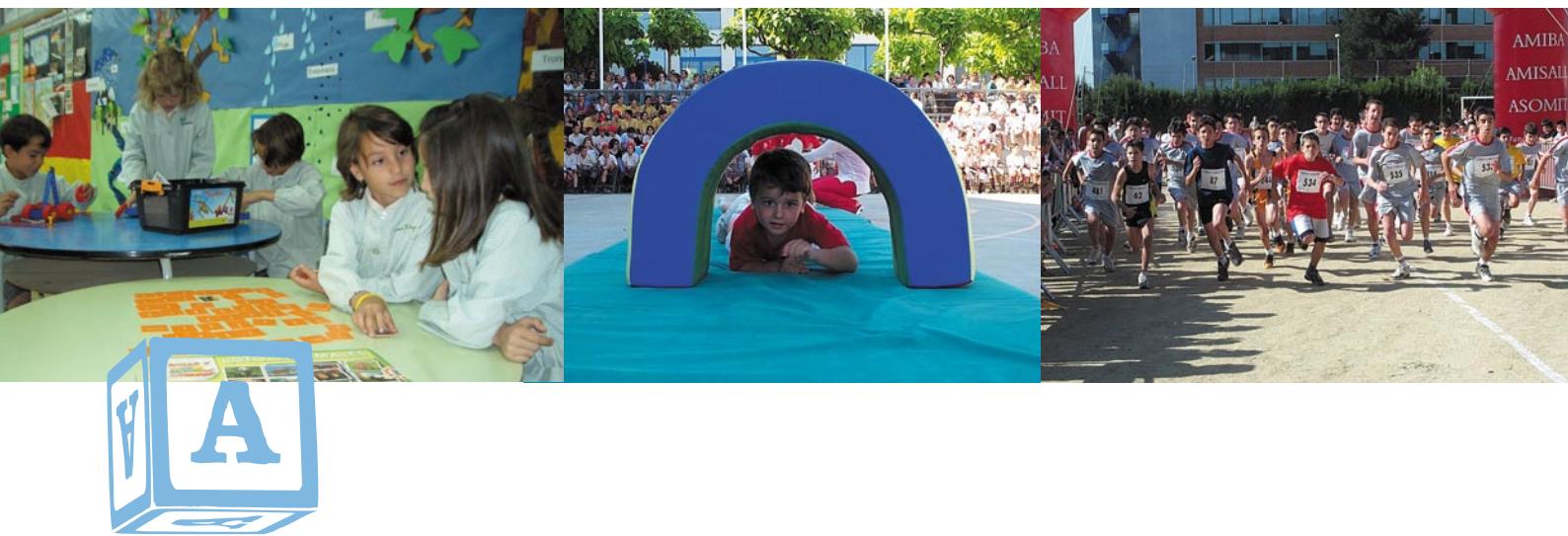
La potenciació de les tecnologies de la informació i la comunicació, de l'educació ambiental, cívica i de la salut.

El foment de normes de convivència que eduquin amb el respecte a les coses i les persones.

Per dur a terme amb èxit i excel·lència les finalitats educatives esmentades el centre ha posat en marxa un pla estratègic. Aquest té com a finalitat la millora permanent de l'activitat docent i formativa mitjançant la concreció d'indicadors, així, es poden avaluar sistemàticament els processos d'ensenyament - aprenentatge i totes les tasques educatives i organitzatives. D'aquesta manera, podem millorar continuament el servei educatiu que oferim i, conseqüentment, incidir amb eficàcia en la formació dels nostres alumnes.●

Àgora, Centre d'Estudis

Formar persones felices i íntegres per a una societat global

ÀGORÀ, Centre d'Estudis

Edifici Àgora
C/ Ferrer i Guàrdia, s/n
08172 Sant Cugat del Vallès
Barcelona

Edifici Àgora – Patufet
c/ Sant Jordi, 22
08172 Sant Cugat del Vallès
Barcelona

Tel. 93 590 26 00
Fax 93 674 24 86

E-mail
administracio@agoracentredestudis.com
Web www.agoracentredestudis.com

Horari del centre: de 7.30 a 18.30h

Nivells educatius:
Educació Infantil (1r i 2n cicle), Educació Primària, Educació Secundària Obligatòria i Batxillerat.

Àgora neix com a escola a Sant Cugat del Vallès, en un entorn en contacte amb el medi natural, l'any 1989. Amb la incorporació del centre infantil Patufet, fundat al centre de Sant Cugat l'any 1970, es crea un projecte educatiu de 0-18 anys que aplega més de 1.500 alumnes.

Àgora es defineix com a **escola catalana**, perquè **vivim la cultura, la història i la realitat actual del nostre país, tot aprenent en la nostra pròpia llengua**. Àgora és una escola arrelada al nostre país, Catalunya, i a la nostra ciutat, Sant Cugat. Tenim consciència, però, que formem part d'una realitat més àmplia, Espanya, i que hem de dominar amb la mateixa fluïdesa la llengua castellana, la qual cosa garantim en acabar la secundària obligatòria. I també, en el món d'avui, preparem els nostres alumnes per a un futur integrat dins un context internacional. És per això que **donem una importància màxima a l'aprenentatge de l'anglès com a tercera llengua i, per tant, parlem d'una escola trilingüe**, on

potenciem també altres llengües com el francès, l'alemany o el xinès.

A Àgora oferim els valors de l'**humanisme cristià** com a model de vida. Som, però, respectuosos amb totes les opcions existents en el clos familiar. Fomentem la **dimensió ètica personal** a través de la descoberta de valors i la formació d'actituds. Un dels nostres objectius en totes les tasques diàries és **educar per la pau**, basant-nos en els **valors de la llibertat, la justícia, la solidaritat i la democràcia**. Valors, tots ells, que ens ajuden a conviure i a madurar com a persones. Tenim present la societat on ens trobem immersos i intentem millorar-la en la meua que ens és possible tot fomentant, amb el dialeg i la comunicació constant, una autèntica convivència entre pares, alumnes i professors, la qual ens permetrà una educació coherent i ens farà sentir la joia de pertànyer a la mateixa comunitat educativa. Entenem l'escola com un projecte comú de millora integral de totes les persones que formem la comunitat educativa.

Vista aèria del complex d'instal·lacions de l'escola Àgora, de Sant Cugat del Vallès.

Els nostres principis pedagògics i les nostres accions educatives **formen l'alumne/a de manera integral, tant en el camp intel·lectual com en el camp afectiu**, mitjançant el treball i la descoberta, dia a dia, del món de l'adult que li tocarà viure. Som una **escola activa i creativa**, on l'alumne/a és l'autèntic/a protagonista del seu aprenentatge. Creiem en una **metodologia participativa**, amb la qual l'alumne/a aprèn a:

- >Tenir una llibertat responsable
- >Fer crítica objectiva i constructiva
- >Adquirir autocontrol i autodisciplina
- >Aconseguir una vivència d'èxit en el seu treball

La nostra línia educativa afavoreix la **sensibilització artística** respecte a totes les

arts, especialment la música i les arts plàstiques, i el **desenvolupament físic** mitjançant l'esport en totes les seves facetes. Posem a l'abast dels alumnes totes les **tècniques informàtiques** actuals com a matèria d'estudi i com a eina de treball i suport.

Som una escola gran però **fugim de la massificació** per tal de conèixer en profunditat les característiques i la personalitat de cadascun dels alumnes. Partim sempre de tot allò que té de positiu cada persona. **Potenciem la capacitat d'aprenentatge dels alumnes** i els ajudem a descobrir les seves possibilitats personals.

Ens definim com una **escola exigent**. L'exigència com a actitud, com a mètode

i com a disciplina, per aconseguir una bona qualitat en els nivells d'educació i de coneixements. L'exigència ha de ser proporcionada a les possibilitats i limitacions de cadascú. Per això **donem suport i ajuda allà on no hi pugui arribar l'alumne/a**.

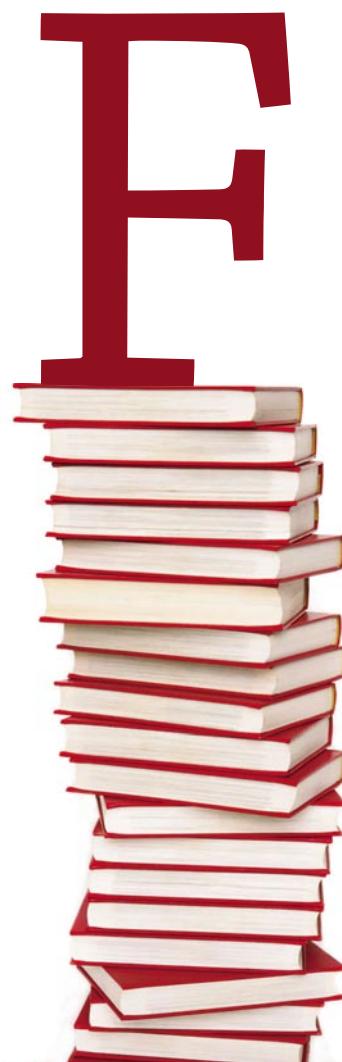
La nostra metodologia promou l'**adquisició d'hàbits de treball i tècniques d'estudi** que afavoreixin la constància, la tenacitat i la disciplina, mitjans necessaris perquè l'alumne/a aprengui l'autèntica dimensió del treball.

Estem al servei de totes les famílies que vulguin confiar l'educació dels seus fills i filles a la nostra escola i al nostre projecte educatiu, coneixent i acceptant el nostre ideari.●

Les fundacions educatives

Josep Menéndez

Dir. Gral. de la Fundació Joan XXIII

Nota:

1 Podem trobar una informació acurada i completa a Les Fundacions. Fundació Catalana per a la Recerca, Joaquim Muns, Barcelona (1998).

Quan i per què neixen?

L'origen de les fundacions, enteses com a entitats vinculades a finalitats benèfiques o religioses, s'endinsa a l'època feudal i va evolucionant vers un tipus d'entitat creada i destinada a gestionar uns béns fundacionals, normalment per a major glòria del seu fundador¹.

L'evolució econòmica, social i cultural dels últims seixanta anys determina una nova manera d'entendre les fundacions. En el moment actual conviuen dos grans models de fundacions. Aquells que gestionen un fons fundacional en el sentit que s'expressa més amunt, i aquells on ja no és tan important la dotació inicial, sinó que les activitats de la fundació, en funció de la finalitats previstes en constituir-se, puguin finançar-se amb ingressos monetaris periòdics.

La distribució de fundacions per àmbit d'activitat a Espanya està encapçalada per les d'àmbit cultural (26.2%), les educatives (23.3%) i les d'assistència social (16.9%) (Dades del Directorio de Fundaciones Españolas 1995). Les fundacions catalanes es regeixen per la Llei espanyola 30/94 i pel Reglament de Fundacions de competència estatal (RD 316/1996); i per la Llei 1/1982 de fundacions privades i el Decret 37/1987, cap de les dues no poden oposar-se a les d'àmbit estatal.

La promulgació de la Llei orgànica de concerts 8/1985, que és de compe-

tència exclusiva de l'estat, estableix el model de finançament per a aquelles escoles que vulguin demanar la concertació i que obtinguin la seva aprovació per part de l'administració autònoma. L'administració pública paga el sou del professorat per les hores curriculars a través del pagament delegat i una quantitat a compte de despeses d'estructura, la quantia de la qual no arriba a cobrir les despeses reals dels serveis que estan oferint la gran majoria de les escoles concertades de qualitat. La llei prohíbeix específicament que l'estat faci aportacions a entitats privades en concepte d'amortitzacions i inversions.

La insuficiència de l'aportació pública per fer possible la gratuïtat real del servei educatiu impulsa a les titularitats privades a cercar vies per tal de trobar una solució al finançament, en el marc estricte de la llei educativa, que prohíbeix cobrar quotes per cobrir l'ensenyament curricular. Les escoles han de cercar vies per compensar les amortitzacions, despeses de serveis educatius que queden fora de la docència directa i l'augment d'hores lectives, com ara són les activitats complementàries. També s'ha de fer front a la previsió d'inversions que permetin no perdre qualitat educativa.

Aquest és el motiu fonamental pel qual es recorre a la figura de les fundacions sense ànim de lucre. Atesa la diversa naturalesa jurídica dels titulars de les

escoles, apareixen dos grans grups de fundacions: les que depenen de propietats de l'església, que es regeixen pel Dret canònic, i aquelles amb titularitats civils, que es regeixen per la llei civil espanyola i catalana.

La seva aparició permet, d'una banda, recaptar el finançament necessari per dur a terme l'activitat educativa, i d'altra, que les fundacions estiguin sotmeses al control del Protectorat del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, que vetlla pel bon ús i la bona gestió de les fundacions catalanes. Cal recordar que les fundacions estan obligades a presentar anualment una auditoria externa professional dels seus comptes.

Possibilitats que ofereixen

La figura de les fundacions no ha resolt ni de bon tros les dificultats de finançament de les escoles concertades, ni tampoc ha facilitat una mirada clara de la societat sobre la seva gestió. El fet que la figura jurídica de les fundacions es recolzi sobre

el concepte d'aportació voluntària, quan moltes veus de juristes entenen aquestes aportacions com a pagaments a canvi de serveis, implica moltes vegades una bona dosi de confusió. Però la realitat és que no s'ha trobat una alternativa clara per substituir una aportació que es tan voluntària com imprescindible per al funcionament de qualitat de les escoles.

Aquest repte també pot esdevenir una oportunitat per a les entitats titulars. La llei obliga a les fundacions a constituir uns òrgans legals i democràtics de funcionament, segons regles que estableixen les fundacions sota el marc legal de les lleis espanyoles i catalanes.

Així, moltes fundacions han esdevingut òrgans on les titularitats educatives poden agrupar membres del món intel·lectual, social, empresarial i d'altres tipus que representen l'esperit de la titularitat. Vivim moments en què l'educació necessita una mirada molt més enllà de les aules i en què necessitem la complicitat de l'entorn per poder respondre als

reptes educatius del nostre temps. Les fundacions ens ofereixen un marc on poder trobar aquestes complicitats per dirigir el projecte educatiu, que ha de gestionar l'equip directiu de les escoles amb la col·laboració dels educadors.

D'altra banda, ens permet trobar la implicació de persones més enllà del fet de ser pares o mares d'alumnes del centre educatiu en aquells moments.

El bon ús de la fundació passa per ser model de transparència i de compromís de les persones que formen part dels seus òrgans de govern. L'administració pública vetlla per la claredat dels comptes, però això no ha de ser suficient si es vol ser realment ambiciós en les possibilitats que dóna la constitució de la fundació. La presentació pública anual de les activitats, projectes i comptes a la comunitat educativa que envolta l'escola és un element imprescindible i molt poderós a l'hora de cercar aquelles aliances que l'escola necessita per poder oferir un autèntic servei educatiu de qualitat.●

Per a més informació truqueu al
93 291 76 02
Ens complaurà informar-vos.

També podeu consultar la nostra pàgina web
www.delfi.es

Activitats Extraescolars per al vostre Centre D' INFORMÀTICA i ANGLÈS

El complement lúdic i educatiu per als vostres fills

UNA ACTIVITAT ÍNTEGRAMENT GESTIONADA:

- Professorat de substitució garantit.
- Gestió integral del cobrament de rebuts.
- Seguiment continu de l'alumne amb dos informes anuals per a les famílies.

ADAPTADES A LES NECESSITATS DELS ALUMNES I DE L'ESCOLA:

- Extens ventall d'estratègies lúdiques i didàctiques plantejades des de l'experiència educativa (**Més de 13.000 alumnes formats ens avalen**).
- Gran nombre de **recursos pedagògics** per a l'activitat informàtica (Plataforma-Intranet GIC amb continguts multimèdia interactius, correu electrònic, etc) i per a l'activitat d'anglès (àudio en CD, big books, flashcards, pòsters, contes, mascotes, cançons, rimes, jocs...).
- Tot això en funció del nivell dels alumnes (**compatible i complementari** amb la programació de l'escola).

Quotes molt assequibles, des de 19€ mes/alumne.

Consulteu-nos també a info@delfi.es

Entrevista: Alfred Fernández

“Los sistemas educativos necesitan una transformación radical”

Jordi Franco

ALFRED FERNÁNDEZ es director general de OIDEL, ONG con estatuto consultivo ante la ONU y la UNESCO, especializada en el derecho a la educación y la libertad de enseñanza. Fernández trabaja desde hace veinte años en favor del reconocimiento de la educación como un derecho fundamental a nivel internacional, es decir, como un derecho reclamable ante los tribunales nacionales e internacionales. Ha escrito numerosos trabajos sobre este tema y ha sido profesor invitado en un buen número de universidades. De paso por Barcelona ha accedido a responder a nuestras preguntas.

JF> La educación es una prioridad en la agenda de los países de la UE. A grandes rasgos, ¿cuál es la situación de la educación en Europa?

AF> La Unión Europea está entrando en la sociedad de la información y/o del conocimiento, sociedad en la que el bien económico esencial es el saber y el conocimiento. La educación se presenta así no como un elemento sino como “el” elemento fundamental para la configuración del sistema social del siglo XXI.

Al mismo tiempo, se percibe con urgencia la necesidad de una reformulación de la arquitectura de las sociedades democráticas, sometidas a la doble presión de la mundialización y de las autonomías regionales y/o locales. Esto se observa de manera particular en los países de la Unión y ha motivado el debate en torno al buen gobierno europeo. En cuanto estructurantes de la nueva sociedad del saber, los sistemas educativos necesitan, en palabras de la Comisión Europea, «una transformación radical» para hacer accesible a todos los ciudadanos de manera permanente una oferta de educación. Esta transformación debe permitir la puesta en marcha de políticas en las que participen los tres sectores que componen el sistema social: autoridades públicas, sector privado y sociedad civil.

Esta responsabilidad conjunta de los asuntos públicos conlleva un cambio fundamental del papel del Estado. Su misión esencial es «la puesta en marcha y el mantenimiento de marcos jurídicos y reglamentarios equitativos, eficaces y estables que rijan las actividades públicas y privadas», como ha dicho el PNUD.

En el buen gobierno, la sociedad civil, concebida como «la parte de la sociedad que establece vínculos entre los individuos y el dominio público y el Estado», tiene un papel nuevo y fundamental de contrapeso al poder de los gobiernos y de vigilancia de las irregularidades sociales al permitir al ciudadano participar de manera directa en las actividades económicas y sociales. Las circunstancias parecen propicias entonces para reformar los sistemas educativos con la finalidad de que respondan de manera adecuada al estándar definido por la UNESCO en la Declaración sobre la diversidad cultural y asumido por la Unión Europea: “Toda persona tiene derecho a una educación y formación de calidad que respete plenamente su identidad cultural”.

JF> ¿Cuál debería ser el papel de la sociedad civil en la educación?

AF> En los últimos años la reflexión sobre la sociedad civil se ha desarrollado de manera importante a la par que emergía el fenómeno de las organizaciones no gubernamentales. El crecimiento de estas últimas ha sido espectacular en los años 90. Sirva de ejemplo el crecimiento de ONG's con estatuto consultivo ante las Naciones Unidas, que han pasado de unas 500 a más de 2.500 en diez años.

Este crecimiento refleja la persistencia de un déficit democrático en las sociedades actuales, manifiesto de manera sintomática en los países de la Unión Europea. Este déficit ha motivado la reflexión sobre el buen gobierno y cristalizado en el debate sobre el Libro blanco antes citado. La OCDE estima, por su parte, que «implicar a los ciudadanos en los procesos de deci-

sión es una inversión rentable que se sitúa en el corazón del buen gobierno, contribuye al refuerzo del sentido cívico y de la confianza en la administración así como la mejora de la calidad de la democracia. La aparición de la sociedad civil o, mejor dicho, la visibilidad de este «tercer sector» modifica sustancialmente la concepción tradicional del sistema social tal como lo entendían el liberalismo y el socialismo.

JF > Según el Libro blanco sobre el gobierno que recoge ideas del PNUD, el buen gobierno se funda en cinco principios: apertura, participación, responsabilidad, eficacia y coherencia. La participación parece esencial....

AF > Efectivamente, la importancia de la participación es evidente y consensual. Lo que ha presentado notables dificultades es organizarla, tanto a nivel del centro educativo como al de las políticas globales. La razón fundamental reside en que, dejando de lado los recientes fenómenos de descentralización, la educación ha sido considerada como un asunto que debía estar --por las repercusiones en la

cohesión social y la unidad del Estado-- directamente controlada por las autoridades del Estado. Esta idea, ciertamente poco democrática en su origen, no ha sido cuestionada de manera fundamental hasta época reciente.

Es función del estado la financiación del sistema educativo para garantizar la gratuidad

Considerada la educación de este modo, nunca se pensó, salvo en algunos países de tradición pluralista muy marcada, como Bélgica, Holanda o Dinamarca, entregar a las organizaciones de la sociedad civil una participación directa en la gestión del sistema educativo. Otro elemento ha incidido negativamente y de manera paradójica. Se trata de la utilización del

sistema educativo para lograr la igualdad. Intentando compensar en el sistema educativo las desigualdades de las familias se intentó y logró una separación entre la familia y la escuela. Esta idea ha tenido un resultado perverso hoy muy perceptible: el desinterés de los padres por la educación de los hijos.

La participación que plantea la noción del buen gobierno tiene que fundarse, al menos en la Unión Europea, en una subsidiariedad activa. La primera función del Estado sería entonces trabajar en favor de un «empowerment» de los actores del sistema educativo, o mejor, de los stakeholders para que estos lleven el peso del sistema.

JF > ¿Cuál sería entonces la función de los poderes públicos?

AF > Su misión esencial sería la que asigna el PNUD, es decir «la puesta en marcha y el mantenimiento de marcos jurídicos y reglamentarios equitativos, eficaces y estables que rijan las actividades públicas y privadas». Dentro de esta misión ►

UNA CAMPUS ESCOLAR VIRTUAL A MIDA DE CADA ESCOLA

Pedagogia Interactiva ofereix a cada centre escolar una solució integral per tal d'introduir de forma ràpida, senzilla i sostenible en el temps les noves tecnologies en l'àmbit escolar. Alumnes, professors i famílies podran accedir via web a un espai comú del l'escola on trobaran tot un mon de serveis adaptats a cadascun dels perfils.

- Correu
- Gestió d'informació personal
- Creació i gestió de tota mena d'agrupacions dins de l'escola
- Agenda
- Eina per a la construcció de qüestionaris
- Gestions via web per a les famílies (expedients, reserves extraescolars, llibres, entrevistes...) a més de la més completa bibliografia; encyclopédies (Encarta, Britànica, Hiperencyclopèdia, Ocenet...) diccionaris
- Repòsitori de jocs educatius, materials d'exercitació i recursos didàctics adaptats per a cada edat, disponibles en un entorn segur suportat per les més modernes eines tecnològiques.

TOT JA ÉS A DISPOSICIÓ DE LA VOSTRA COMUNITAT ESCOLAR !!!

Poseu-vos en contacte amb nosaltres i realitzarem una presentació personalitzada per al vostre centre.

ocupa un lugar central, como en todos los derechos sociales, el tema económico. Es función del estado la financiación del sistema educativo con fondos públicos para garantizar la gratuidad. El principio de subsidiariedad, antes citado, permite una mejor comprensión de la función del Estado. En este sentido la primera pregunta que debe plantearse en cada caso es "si la actuación pública es realmente necesaria."

En el importante documento «Crear un espacio europeo de la educación y la formación permanente» la Comisión Europea plantea las funciones y responsabilidades del Estado de la manera siguiente: «Las autoridades públicas son responsables de la puesta a disposición de los recursos necesarios para garantizar el acceso de todos los ciudadanos a la enseñanza y formación obligatorias y la adquisición de competencias de base una vez finalizada la enseñanza obligatoria (...) Además deben encargarse del desarrollo e implementación de la estrategia de educación y formación permanentes a todos los niveles».

La Unión Europea en su programa de trabajo «Educación y formación 2010» ve la necesidad de «fomentar una asociación mas eficaz de los actores clave que incluya

empresas, interlocutores sociales e instituciones educativas a todos los niveles» y que «deben impulsarse asociaciones a todos los niveles (nacional, regional, local, sectorial), para garantizar, mer-

nes como han puesto de manifiesto las decisiones del Consejo Constitucional francés o del Tribunal Constitucional español. Con la intención de fortalecer aún más esta protección se incluyó el derecho a la educación en la Carta de derechos fundamentales del 2000, cuyo estatuto jurídico no está aún claro, pero que probablemente se incorporará a futura Constitución Europea.

Puede parecer una perogrullada decir que la educación es un derecho humano. Sin embargo hay que reconocer que la comunidad internacional no ha abordado, hasta fecha reciente, las temáticas educativas con este enfoque. La prueba más clara de ello es que hasta 1997 ningún mecanismo de protección de derechos humanos de las Naciones Unidas se había ocupado de la educación como derecho. Otro ejemplo lo tenemos en la UE con el debate sobre el artículo 14, que sirvió para ver el poco interés que tenían los Estados de la Unión en garantizar de manera eficaz el derecho a la educación. El artículo 14, que podría verdaderamente haber incorporado todo el "acervo comunitario" imponiendo un estándar elevado de protección, se quedó en un mínimo común denominador que permite una gran diferencia en las políticas de los Estados y que ciertamente no garantiza eficazmente el derecho. ●

“La comunidad internacional no ha bordado hasta ahora la tamática educativa como derecho humano”

ced a una responsabilidad compartida, la plena participación de todos los socios (institucionales, interlocutores sociales, alumnos, docentes, sociedad civil, etc.) en la puesta a punto de sistemas de educación y de formación flexibles, eficaces y abiertos hacia su entorno».

JF> Usted insiste mucho en el hecho de la educación como derecho fundamental.

AF> Como usted sabe, todos los países de la Unión, también los recién llegados, protegen a nivel constitucional este derecho aunque esto no suponga que exista un pleno respeto de todas sus dimensio-

Mercedes Coloma Miró, presidenta de la Confederación de Padres de Alumnos COFAPA, y Emiliano Martínez, presidente del Grupo Santillana, tienen el gusto de invitarle al seminario

GrupoSantillana

Libertad, gratuidad y financiación de la educación

Intervendrán:

José Luis Martínez López-Muñiz, catedrático de Derecho Administrativo de la Universidad de Valladolid

José Antonio Poveda, asesor jurídico de FERE-CECA y Educación y Gestión

Alfred Fernández, director general de OIDEL

El acto concluirá con una mesa redonda compuesta por:

Alejandro Tiana, secretario general de Educación; José Antonio Campos, consejero de Educación, Universidades e Investigación del Gobierno Vasco; Irene Rigau, diputada de Convergencia i Unió; y Eugenio Nasarre, diputado del Partido Popular

Apostar por la diversidad

Alfred Fernández

El Informe 2004 sobre el desarrollo humano del Programa de las Naciones Unidas para el Desarrollo (PNUD) consagrado a las libertades culturales ha sido poco divulgado. Sin embargo, se trata de un texto de gran interés por su heterodoxia. Parte de la idea que la diversidad es garantía de los derechos humanos y arremete contra los mitos que justifican las miradas sospechosas con que la mayoría de los Estados observan la diversidad. El PNUD considera imprescindible la revalorización del pluralismo y de la diversidad.

La diversidad, afirma el informe, es riqueza y fuente de posibilidades para los individuos y las sociedades. Y es verdad que tímidamente, la mirada hacia la diversidad cambia actualmente. De amenaza se vuelve riqueza cuando se reflexiona sobre el hecho que la diversidad es constitutiva de toda sociedad y de la naturaleza en general.

Como ha dicho P. Meyer-Bisch, reconocido experto sobre el tema, «el respeto y el desarrollo de la diversidad de las personas, de los actores y de los valores son el fundamento clásico de las libertades en todos los campos de la sociedad. Por la función específica del campo cultural que puede definirse como una circulación de saberes (...) la diversidad cultural es el primer componente de todo desarrollo humano. Garantiza y aumenta las posibilidades de elección, las capacidades de las que cada uno dispone, individualmente o en comunidad».

En el terreno educativo, el pluralismo y la diversidad son exigencias de la laicidad del Estado. Los poderes públicos deben garantizar las condiciones que permiten a cada hombre o colectivo, independientemente de su elección filosófica, religiosa o ética, de recorrer el camino del propio desarrollo personal o social. Existe un sólo límite a este derecho: el respeto de la misma libertad en los otros ciudadanos. ¿Cuál es entonces la función del Estado laico? No la de abstenerse de intervenir. Tampoco la de intervenir contra uno a favor de otro ni «contra todos». El estado laico debe intervenir positivamente para garantizar a todos y a cada uno el ejercicio libre del derecho a un autónomo desarrollo personal y social.

Los sistemas educativos actuales están muy lejos de estas ideas. Es verdad. Y es igualmente posible que la ceguera hacia la identidad cultural en la educación haya producido enormes desafueros. Esta ausencia es debida a la concepción misma de la educación a la escala del Estado-nación: la educación está intimamente ligada al proceso de constitución del Estado moderno y refleja sus crisis y desvaríos. Así, como afirma Della Fratre, «se puede legitimamente pensar que la ineeficacia de los esfuerzos producidos hasta ahora y la radical insuficiencia de los resultados obtenidos en orden a la educación del hombre para sus responsabilidades (ahora 'mundiales') y para su presencia en lo social, deban atribuirse a una concepción errónea de la sociedad o mejor del eje persona-sociedad-Estado».

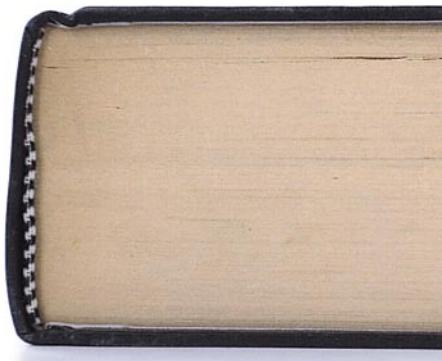
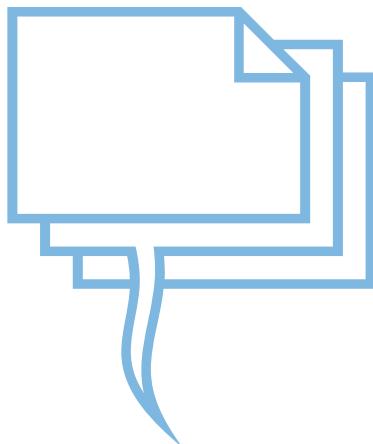
Alfred Fernández es Doctor en Filosofía por la Universidad Complutense (Madrid). Director general de la OIDEL, ONG con estatuto consultivo ante las Naciones Unidas, UNESCO y el Consejo de Europa. Co-Presidente del Colegio Universitario Henry Dunant (Ginebra).

Sobre libertad y financiación de la educación

Antoni Arasanz

President de FAPEL

LOS PADRES tenemos el derecho a decidir en libertad sobre el tipo de educación que van a recibir nuestros hijos. Esa educación en libertad es imposible sin una oferta escolar plural en un régimen económico no discriminatorio. Primar un modelo único de enseñanza está anclado en el pasado y es regresivo: la sociedad se mueve hacia un creciente pluralismo ideológico y cultural. Debe potenciarse que los ciudadanos cuenten con distintas ofertas para poder llevar a sus hijos al centro que deseen para ellos.

La enseñanza pública y la concertada son complementarias e imprescindibles para garantizar la libertad de enseñanza. Cuanto más variadas sean unas y otras escuelas, más se perfecciona el derecho a elegir. Los poderes públicos deben reforzar la autonomía de los centros públicos y concertados para que haya mayor variedad de proyectos educativos entre los que se pueda escoger. Esa diversidad contribuirá a consolidar nuestro sistema democrático.

Un buen indicio para saber si un servicio funciona bien es que tenga usuarios. Por tanto, si un centro de enseñanza tiene demanda suficiente, los poderes públicos deben destinar los fondos necesarios para cubrir el coste real de la enseñanza en esas plazas escolares, porque los padres tienen el derecho a la gratuidad con independencia del tipo de educación elegido, siempre que los centros cumplan los requisitos establecidos por la ley. En cualquier servicio, la demanda debe guiar la planificación, pues la planificación es necesaria pero no debe imponerse a las demandas de los ciudadanos a los que se dirige ese servicio.

Sin financiación, la libertad de enseñanza es inviable, pues la libertad de elección de centro queda restringida a unos pocos y deja de ser un derecho de todos los españoles.

El derecho a la educación en libertad obliga a los poderes públicos a poner los medios para garantizar el pluralismo. Como el dinero público que se obtiene de los impuestos de todos los ciudadanos es limitado, ha de gastarse por tanto con criterios de eficiencia y responsabilidad. Además, como el coste del puesto escolar en la escuela concertada es notoriamente menor que en la escuela estatal y la demanda de plazas es mayor en la concertada, parece obvio que deben au-

mentarse los centros y puestos escolares concertados, donde además es mucho menor también el fracaso escolar. Esto demuestra que aumentar la libertad de elección mejora la enseñanza y resulta más barato.

Cada año, con las peticiones de plaza en los centros educativos, hay un auténtico referéndum sobre los deseos de los ciudadanos acerca de la enseñanza que desean para sus hijos. La voluntad popular se manifiesta en las urnas cuando hay elecciones políticas, pero también, y en este caso de modo extraordinariamente específico, cuando cada curso los ciudadanos piden plaza para sus hijos en uno u otro tipo de centro educativo. Si las fuerzas políticas desean verdaderamente atender la voluntad de los ciudadanos no pueden desoír el clamor actual de peticiones de nuevas plazas en centros concertados.

“Los centros públicos deberían gozar de amplia autonomía para ofrecer un proyecto docente coherente”

La financiación pública de la escuela no debe supeditarse a que su ideario o proyecto educativo sea del gusto de los poderes políticos de turno, sino que ha de ser del gusto de los ciudadanos que libremente lo eligen para sus hijos. De la misma forma que los sindicatos o los partidos políticos tienen financiación pública de acuerdo con su nivel de demanda e implantación (número de votos, escaños, delegados sindicales, etc.), no según la simpatía o cercanía ideológica o política que el gobierno de turno tenga con ellos.

La enseñanza es un servicio esencial y es lógico que reciba financiación pública.

Los sindicatos y partidos políticos democráticos no son organizaciones públicas, sino privadas. Se entiende que atienden servicios esenciales y, por lo tanto, que es preciso apoyarlos en régimen de igualdad de oportunidades para enriquecer la pluralidad de opciones y hacer más moderna y democrática la sociedad. La enseñanza también es un servicio esencial y es lógico que reciba financiación pública según sea demandada por las familias, no según la cercanía a las ideas políticas o ideológicas de quien gobierna en cada momento. Lo contrario sería como financiar solo los partidos o sindicatos amigos. Si las familias demandan más enseñanza concertada, se debe concertar más. Si demandan más enseñanza diferenciada, se deben concertar más puestos escolares de enseñanza diferenciada.

¿Dinero público para la escuela pública? ¿También entonces ha de ser público un partido o sindicato para recibir dinero

público? Los partidos y sindicatos son privados, y eso es un principio democrático básico para garantizar la pluralidad y la igualdad de oportunidades. Sin una oferta educativa muy plural, adaptada a los deseos de las familias, el futuro de la democracia queda en entredicho. Concertar no debe ser ni una liberalidad ni una discrecionalidad de los gobiernos, sino un derecho de iniciativas civiles que crean espacios de pluralidad democrática.

Los poderes públicos han de asegurar la libertad de decidir el tipo de enseñanza que los padres desean para sus hijos, sin más límites que los impuestos por el ordenamiento constitucional: el respeto a los principios democráticos de convivencia y a los derechos y libertades fundamentales. Fuera de este marco nadie puede imponer a las familias la escuela pública o la privada, laica o religiosa, mixta o diferenciada, etc. Para hacer efectivos ese derecho y esa libertad, los poderes

públicos han de hacer lo posible para que haya puestos escolares suficientes según cada tipo de enseñanza demandada. Si hay largas listas de espera en determinados tipos de centros, debe facilitarse que se creen otros similares o que se amplíen los que ya existen.

El Estado español no es laicista ni confesional, sino plural. La aconfesionalidad obliga al Estado a mantenerse neutral ante las opciones religiosas o agnósticas de los ciudadanos, y las autoridades públicas serían intolerantes si pretendiesen imponer al conjunto de los ciudadanos

“

En todas las ciudades españolas hay una demanda de puestos escolares concertados muy superior a la oferta

una opción laicista argumentando que algunos – sean minoría o mayoría social – no tienen fe religiosa. Sería un fundamentalismo laicista pretender que un Estado laico no debe financiar un tipo de enseñanza religiosa o inspirada en principios morales que no son compartidos por la totalidad de los ciudadanos, pues eso supone imponer la posición agnóstica sobre la creyente. No debe permitirse esto ni lo contrario, sino ofrecer una pluralidad de oferta, pero en todo caso resulta sorprendente que se pretenda imponer la posición agnóstica cuando en nuestro país un 80% de las familias solicita enseñanza de religión en la escuela. No se puede obligar a que las convicciones de las familias queden fuera de la escuela, sino que se debe hacer posible la existencia de centros que respondan al pluralismo de los ciudadanos, de modo que estos puedan llevar a sus hijos a escuelas compatibles con sus principios, dentro del ámbito constitucional. El conjunto del sistema educativo ha de ser el resultado de las opciones libres de las familias y no el de una programación cerrada o condicionada por criterios ideológicos.

Los centros públicos deberían gozar de amplia autonomía para ofrecer a los pa-

dres también un proyecto docente coherente. Esa autonomía impulsaría la calidad de la red pública, de la misma manera que se ha logrado en el caso de las universidades, en las cuales han resultado útiles los criterios de competitividad habituales en muchos de los países de nuestro entorno.

La experiencia de los países avanzados señala que la gestión del sistema educativo es demasiado compleja como para que pueda ser asumida en exclusiva o incluso mayoritariamente por las autoridades públicas. Asegurar la igualdad de oportunidades no debe confundirse con imponer un sistema uniforme de enseñanza, porque igualdad no es uniformidad. La experiencia demuestra que el trato uniforme a todos los alumnos no da buenos resultados, ni ayuda a que cada uno desarrolle sus cualidades, su capacidad de esfuerzo y aprenda a servir a los demás en una sociedad plural y en libertad.

Cuando las administraciones públicas permiten a la sociedad civil ocupar un

mayor espacio en la gestión de la enseñanza, se logra una mayor diversidad en la oferta educativa, mejoran los resultados académicos, disminuye la conflictividad y quedan más fondos para mejorar los centros públicos y para atender

La planificación es necesaria pero no debe imponerse.

aquellas necesidades a las que no llegue la iniciativa social.

Desde hace años, en todas las ciudades españolas hay una demanda de puestos escolares concertados muy superior a la

oferta. En muchos casos, en vez de facilitar que se pueda atender esa demanda ciudadana aumentando la proporción de enseñanza concertada, las administraciones públicas aumentan innecesariamente los puestos escolares de la red pública y obligan a numerosas familias a ser escolarizadas contra su voluntad en esos centros. La zonificación es una solución aceptable ante la falta de plazas demandadas, pero lo lógico es que los poderes públicos hagan lo posible por adaptar la oferta de puestos escolares a las demandas de los ciudadanos, pues de lo contrario, la zonificación sería en esos casos una solución injusta que esconde una política educativa contraria a los deseos de las familias.

Es urgente que se proceda a un concierto general del Bachillerato en todos los centros concertados. Resulta insostenible que en la mayoría de los casos esta circunstancia obligue a numerosas familias a abandonar el centro que desean para sus hijos en unas edades en que son especialmente vulnerables.●

PEDRALBES CENTRE
Av. Diagonal, 609 -615,
Local D-7 (Planta Alta)
08028 Barcelona
Tel. 93 321 24 06

PEDRALBES
C/ Manila, 45
08034
Barcelona
93 205 12 04

SARRIÀ
Pl. Artós, 11
08034
Barcelona
93 205 96 08

GRACIA
C/ Asturias, 26
08012
Barcelona
93 415 93 95

Imposible resistirse. Cuando entras te sientes rodeado. Más de 2000 caramelos diferentes te envuelven. Tus ojos se disparan y empiezan a venirete a la cabeza todas aquellas ocasiones en las que necesitas caramelos: Navidad, aniversarios, fiestas, piñatas, regalos, bautizos, comuniones... y para tí mismo, claro. Pero no hace falta que te los lleves todos a la vez. Un día te puedes llevar caramelos y otro día bombones, frutos secos, palomitas, helados, artículos para fiestas... Para tus fiestas también puedes alquilar máquinas de hacer palomitas y de algodón de azúcar.

peter's

Imatges del Seminari sobre la LOE

La taula rodona sobre La programació de l'educació va reunir a representants de tots els partits polítics de l'arc parlamentari. En la fotografia, d'esquerra a dreta, Carme Martínez (IC-EUiA), Carina Mejías (PP), Josep Maria Freixenet (ERC), Flor Vilalta (PSC) i Irene Rigau (CiU). Carles Camí, a la dreta, president d'ACAЕ, va actuar de moderador.

La taula de cloenda va comptar amb, d'esquerra a dreta, Josep Díaz, president de la Federació de Centres d'Ensenyament, Jordi Soley, de la Universitat Abad Oliva, Antoni Arasanz, president de la Fapel, Carles Camí, president d'ACAЕ i Diego Barroso, president d'EPA

En la taula rodona sobre el programa "Salut i escola" van participar Lluís Carreras, president d'APA, Lorena Asensio, vicepresidenta de GEC, Josep Manuel Prats, de Fapel i Xavier Serra, també de Fapel.

La taula sobre "Educació per la ciutadania" amb Mercedes Coloma, Ramón Novella, Carles Armengol, Salvador Aragonés i Marçal Quintairos.

Antoni Arasanz, Jordi Pujol i Manuel de Castro.

Escoles diferenciades per a la igualtat

Jaume Camps

jaumec@diferenciada.org

Les qüestions de gènere estan prenent un important paper a l'escola; i els reptes són: la igualtat d'oportunitats, la convivència entre sexes, l'eradicació dels alts percentatges de fracàs escolar... La tradicional escola mixta ha contribuït de manera fonamental a l'accés de la dona a l'educació. Però d'això ja fa molts anys i, avui, aquest model d'organització escolar, es veu insuficient per assolir aquests objectius.

És per això que a diversos països, i a casa nostra, estan apareixent veus dissonants. Per una banda, hi ha qui vol assolir aquests objectius sense qüestionar el caràcter mixt de les escoles, amb unes pràctiques que se solen anomenar "coeducadors"; per altra banda hi ha aquells que, disposats a buscar els millors procediments per aconseguir els objectius, es plantegen —entre d'altres aspectes— la conveniència del caràcter mixt de les escoles.

Efectivament, són diferències preocupants que es manifesten tant entre nois com entre noies, durant i tot just acabada l'escolarització:

» “A matemàtiques, les noies presenten sistemàticament un menor interès i satisfacció en relació amb l'assignatura, sentiments d'inferioritat i uns majors nivells d'impotència i estrès a classe.” (Aprender para el mundo de mañana. Resumen de resultados, PISA 2003, pàg.17)

» Una taxa de titulació a la ESO del 77,6% per a les noies i de només 63,2% per als nois. (Comunidad Escolar, núm.766, 25/5/2005)

» Tres vegades més nois que noies es presenten a la selectivitat a la via científic-tecnica; gairebé quatre vegades més noies que nois a la d'humanitats... (PAU juny 2005, www.gencat.net)

De dades com aquestes n'hi ha un bon grapat, dades semblants apareixen també al món professional. I, cal adonar-se'n, en diferents aspectes els nois i les noies surten perjudicats de manera diferent.

Per alguns, la solució passa per fomentar la igualtat a l'escola mantenint una educació mixta; a l'escola diferenciada —amb el seu avançat plantejament del tractament del gènere a l'escola— es vol fomentar aquesta igualtat tenint en compte la diferència i creant l'entorn més adequat per al màxim desenvolupament de les potencialitats personals i socials dels nois i de les noies.

Crida l'atenció que sovint les noves propostes d'escolarització diferenciada apareixen precisament per una voluntat d'evitar discriminacions. El recent debat a França, per exemple, ha aparegut arrel del sexism creixent a un model escolar que creia que el caràcter mixt de les escoles portaria automàticament a la convivència i a la igualtat. Iniciatives de diferenciació als Estats Units s'han

Enllaços d'interès:

- www.easse.org
- www.diferenciada.org
- www.singlesexschools.org
- www.boysschoolscoalition.org

manifestat de manera molt eficaç per a la promoció social i acadèmica de noies de barris marginals. Instituts d'Alemanya i d'Àustria estan experimentant amb èxit les classes separades; és el cas del Gymnasium Rahlgasse de Viena, escola centrada i compromesa des dels seus inicis amb l'educació per a la igualtat.

amb el tractament diferencial de noies i nois, adaptant la tasca docent als diferents estils d'aprenentatge de nenes i nens; amb l'entorn que es crea en un àmbit d'aquestes característiques, que lluny de reforçar estereotips els elimina més eficaçment. "Si se quiere conseguir que la sociedad sea igualitaria, no se debe

les nenes no hagin de suportar aquests condicionants. Per altra banda, aquesta situació facilita que els i les alumnes optin —amb llibertat d'oportunitats— per estudis i professions tradicionalment assignades a l'altre sexe. Una educació que té en compte les diferències de nenes i nens —de maduració, d'interessos, etc.— potencia cada gènere al màxim, la qual cosa és notablement equitativa, perquè dona a cadascú el que necessita; l'organització escolar diferenciada ho facilita molt.

Les aules diferenciades es constitueixen en un entorn d'aprenentatge que permet que els nens i les nenes no hagin de suportar certs condicionants.

I és que avui, als països occidentals, ja no es dóna enllloc una educació que no tingui entre els seus objectius la igualtat d'oportunitats per a noies i nois. Però aquesta igualtat d'oportunitats no s'ha de confondre pas amb igualtat de resultats; sinó, podem caure en polítiques que «forçin» la voluntat de l'alumnat cap a interessos diversos dels que els motiven: "La Junta dará 200 euros a quien curse ciclos «improprios» de su sexo. Se ayudará a las mujeres que se matriculen en cursos de Electricidad y a los varones que lo hagan en Estética y Peluquería, entre otras ramas susceptibles de recibir apoyo oficial." (Diario de Cádiz, 22/2/2006); i notícies d'aquest estil són cada cop més freqüents.

Avui, la investigació educativa sovint considera l'educació diferenciada molt eficaç per als propòsits esmentats; objectius que s'aconsegueixen precisament

tratar igual a quienes son diferentes." (A. Ferrús, El País, 21/3/2006 pàg.50)

Pel que fa a l'educació diferenciada, jo destacaria el següent: l'aula mixta reproduceix l'entorn social amb allò bo i allò dolent i,

“

La investigació educativa sovint considera l'educació diferenciada molt eficaç

per tant, tots els estereotips de gènere i pràctiques sexistes hi són presents. Les aules diferenciades es constitueixen en un entorn d'aprenentatge que, sense fugir de la realitat, permet que —durant les hores d'escolarització— els nens i

El debat a Catalunya i Espanya és encara poc madur; una prova és que sovint el trobem segregat, fora del seu àmbit propi (professorat, pares, pedagogs...) per romandre en el camp del partidisme polític o del sindicalisme.

I, també sovint, s'observa que el caràcter mixt escolar és un tabú, un dogma inquestionable. Però això passa aquí; fora de les nostres fronteres apareixen punts de vista que caldrà replantejar a casa nostra. Com a exemple, les següents cites:

» Un recent article aparegut a la progressista i coneguda revista holandesa HP/De Tijd deia: "Ha arribat l'hora de reintroduir el més aviat possible els col·legis per a nois." (HP/De Tijd, 3/2/2006)

» "La separació dels sexes durant la infància constitueix una etapa essencial del desenvolupament de la seva identitat sexual." (Conseil Supérieur de l'Éducation. Pour une meilleure réussite scolaire des garçons et des filles. Avis au ministre de l'Éducation. Octobre de 1999, Québec, pàg.81)

» "És necessari desfer-se definitivament del prejudici que les noies necessiten classes conjunes amb els nois per no estar en desavantatge professional. Això és completament fals, com ho és també que nois i noies aprenen a coneixer-se millor assistint a classes mixtes." (H. Simonis, diputada socialista i coneguda feminista alemanya)

» "El nostre objectiu a llarg termini és fer l'educació diferenciada assequible com a opció per a tots els nens, i no només per als fills de pares amb mitjans per permetre's una escola privada." (Hillary Clinton)●

MÚTUA
General de Catalunya

assegurem
les personnes

Assistència Sanitària | Accidents | Vida
Indemnització Salut | Estalvi | Jubilació

Mútua General de Catalunya

Tuset, 5-11 - 08006 Barcelona - Tel. 93 414 36 00 - www.mgc.es

Igualada | Sabadell | Sant Cugat del Vallès | Girona | Lleida | Tarragona | Palma de Mallorca